

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcov: **1/ H. a.s., H., 2/ P.P., X., 3/ P.P., 4/ P.Ú., X., 5/ P.P., P., 6/ R., X., 7/ R., H.X., 8/ A., spol. s r.o., V.X., 9/ A.A., a.s., X., 10/ P.P., X., 11/ P.P., M., 12/ P.P., X., 13/ P.P., N., 14/ P., X., 15/ A. a.s., V.X., 16/ P., X., 17/ P. K., X., 18/ P. T., M., 19/ P. Z., M., 20/ S.P., X., 21/ A.A., spol. s r.o., Š., 22/ M. a.s., K., 23/ P. D. O., X., 24/ R., X., 25/ P., U., 26/ P.V.P., s.r.o., X., 27/ P. Č. a D., X., 28/ P. L., N., 29/ P. P. O., X., 30/ A. s.r.o., D., všetkých právne zastúpených advokátom JUDr. P., K., žalobcu 31/ R., so sídlom v Z., právne zastúpeného advokátom JUDr. J., U. proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová 24, 826 03 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu č. 2005/KH/R/2/073 zo dňa 1.7.2005, o odvolaní žalobcov 1/ až 30/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 269/2005-79 z 5. júna 2008, takto:**

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 269/2005-79 z 5. júna 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom č. k. 1S 269/2005-79 z 5. júna 2008 Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa títo domáhali zrušenia rozhodnutia č. 2005/KH/R/2/073 zo dňa 1.7.2005, ktorým Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky zmenila rozhodnutie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru dohôd, obmedzujúcich súťaž č. 2004/KH/1/1/221 zo dňa 22.12.2004 tak, že bod 1 výrokovej časti rozhodnutia znie: Dohoda uzatvorená dňa 13.5.2004 na stretnutí chovateľov ošípaných v N. medzi podnikateľmi: H. a.s., N., H., A. T., K., P. D., P. P. M., PD so sídlom v P., spol. s r.o., V., A. a.s., spol. s r.o., Č., A. a.s., S.P. V., A., A. s.r.o., T., M. a.s., Z., P., R., R., A., A., a.s., N., P., P. s.r.o., V., V. s.r.o., R., P., R.P., P., P., ktorej predmetom je dojednanie uvedených podnikateľov nedodávať do mäsokombinátov a bitúnkov jatočné ošípané pod 39,- Sk v triede U2 a41,- Sk v triede E 3 je dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorá je podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona zakázaná. Bod 2 výrokovej časti rozhodnutia znie: Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z.z. za konanie uvedené v bode 1 výrokovej časti rozhodnutia Protimonopolný úrad SR ukladá pokutu...(špecifikovanú pre menovaných podnikateľov v predmetnom rozhodnutí).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd tak rozhodol po tom, čo mal na základe obsahu administratívneho spisu za preukázané, že dňa 13.5.2004 sa uskutočnilo v N. stretnutie chovateľov ošípaných, ktorej predmetom bolo stanovenie minimálnej ceny, za ktorú budú podnikatelia predávať bravčové mäso spracovateľom mäsa, čo podľa názoru súdu je výrazom spoločnej vôle žalobcov chovať sa na trhu určitým spôsobom, čo je možné charakterizovať ako jednoznačnú snahu žalobcov o vzájomnú koordináciu predajných cien mäsa. Takéto správanie sa žalobcov je možné podľa názoru súdu považovať za dohodu obmedzujúcu súťaž podľa ust. § 4 zákona o ochrane hospodárskej súťaže.

Argumentáciu žalobcov vytýkajúcu, že úrad sa zaoberal len situáciou na strane chovateľov mäsa a nezaoberal sa situáciou na strane spracovateľov mäsa, považoval súd za účelovú, s poukazom nato, že potencionálne protiprávne správanie sa iného subjektu (v tomto prípade spracovateľov mäsa), nemôže byť ospravedlnením protiprávneho správania sa iného subjektu (v tomto prípade chovateľov ošípaných), pričom však nie je spochybnené

právo žalobcov na dosiahnutie hospodárskeho zisku. Rovnako nezohľadnil námietku, že dohoda sa v praxi nerealizovala a k priamemu určeniu cien nedošlo, k čomu uviedol, že ohrozenie hospodárskej súťaže vyplýva priamo z povahy uzavretej dohody o cenách pri ktorej sa nemusí skúmať, či sa aj reálne uplatňovala, keďže z ustanovenia § 4 zákona o hospodárskej súťaži vyplýva, že zakázané sú aj také dohody, ktoré *môžu mať* za následok obmedzenie súťaže.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote žalobcovia 1/ až 30/ odvolanie, ktorým namietali že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a preto navrhli odvolaciemu súdu zmeniť ho tak, že rozhodnutie Rady žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného sa zruší a vec sa vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Súdu vytýkali konštatovanie, že chovanie žalobcov nesporne narušilo súťaž na relevantnom trhu a tiež, že svoj postoj k právnemu názoru žalovaného, že dohoda existuje, ak medzi zúčastnenými stranami existuje porozumenie smerujúce k obmedzeniu ich komerčnej slobody t. j. reguluje budúci konkurenčný výstup účastníkov dohody vyjadril formuláciou, že „je možné sa s ním stotožniť“.

Žalobcovia ďalej namietali, že napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s cieľom zákona č. 136/2001 Z.z. podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov poukazujúc na to, že napadnuté rozhodnutie spôsobilo, že na Slovensku odpadáva jeden chovateľ ošípaných za druhým a na slovenský trh sa dováža čoraz väčšie množstvo brazílskeho bravčového mäsa chovaného na mäsokostnej múčke, ktorá je u nás zakázaná alebo bravčové mäso z Poľska, ktoré tiež ani zďaleka nedosahuje kvalitu bravčového mäsa, produkovaného domácimi chovateľmi. Podľa ich názoru prezentovaného právnym zástupcom uvádzané skutočnosti majú priamy dopad na právne posúdenie veci, keďže štát toleruje, že relevantný trh je zaplavovaný mäsom zo zahraničia, ktorého producenti nemusia dodržiavať prísne podmienky chovu, aké musia dodržiavať domáci chovatelia, čo znamená, že domácim chovateľom, ako súťažiteľom na relevantnom trhu, je odňatá možnosť rovnocennej účasti na hospodárskej súťaži, ktorú vymedzuje Obchodný zákonník v ustanovení § 41 a nasl. Na druhej strane, ten istý štát, prostredníctvom ním zriadeného orgánu, Protimonopolného úradu, obviňuje tých

istých domácich chovateľov – žalobcov z niečoho, čoho sa nedopustili, pretože sa ani dopustiť nemohli, nakoľko za daného stavu nemohli byť účastníkmi hospodárskej súťaže, keďže ako chovatelia predávali svoj výrobok – bravčové mäso bez hospodárskeho prospechu, čo je v rozpore s ustanovením § 41 Obchodného zákonníka, podľa ktorého fyzické a právnické osoby, ktoré sa zúčastňujú na hospodárskej súťaži, majú právo slobodne rozvíjať svoju súťažnú činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho prospechu a združovať sa na výkon tejto činnosti, pričom nesmú účasť na súťaži zneužívať. Pri predaji tovaru za ceny nižšie ako sú výrobné náklady sa jednoznačne nejedná o „dosahovanie hospodárskeho prospechu“, pričom to, že chovatelia boli a sú nútení realizovať predaj pod výrobné náklady je dané charakterom tohto tovaru, živého bravčového mäsa, ktoré po dosiahnutí určitého veku, nie je možné dlhšie držať, pretože by prerástlo a stalo by sa nepredajným. Čo treba chápať pod zneužitím účasti na súťaži stanovuje § 42 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď konkretizuje, že zneužitím účasti na hospodárskej súťaži je nekalé súťažné konanie a nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže. Takto definovaná právna úprava vychádza zo spoločenskej potreby ochrany dobrých mravov hospodárskej súťaže, jej etiky a prípadný postih jednotlivých účastníkov súťaže má predovšetkým slúžiť spoločenskej potrebe zachovania existencie a potrebného rozsahu a funkčne schopnej súťaže.

Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaný odmietol námietky žalobcov ako zavádzajúce a účelové. Poukázal na svoje pôsobenie vyplývajúce zo zákona ako garanta spravodlivej hospodárskej súťaže, ktorá zaručuje dobre fungujúce trhové prostredie s tým, že jeho úlohou je dohliadať nad subjektmi pôsobiacim na trhu, kontrolovať dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže a uskutočňovať nápravu protiprávneho stavu. Odmietol argument žalobcu, že svojím rozhodnutím spôsobí kolaps na trhu výrobkov bravčového mäsa a rovnako tvrdenie žalobcu, že jeho konanie (žalobcu) je na prospech spotrebiteľa, ktorý bude nútený (na základe rozhodnutia úradu) kupovať bravčové mäso z dovozu a teda rozhodnutie úradu je v neprospech spotrebiteľa, nakoľko obmedzuje výrobcov a nepodporuje hospodársky rozvoj a súťaž ako takú. Zdôraznil, že tieto tvrdenia sú účelové, pretože žiadna kartelová dohoda a najmä tá o cenách, ktorá sa považuje za najťažšie porušenie pravidiel hospodárskej súťaže nemôže byť na prospech spotrebiteľa, pretože reguluje správanie konkurentov do budúcnosti a v konečnom dôsledku nevyvíja tlak na znižovanie ceny, ale práve naopak sa snaží zafixovať cenu vyššiu v súlade s prospechom pre všetkých podnikateľov danej dohody a v neprospech spotrebiteľa. Treba mať tiež

na zreteli, že zákon takéto konanie sankcionuje neplatnosťou a zakazuje ho. V tomto kontexte treba vnímať aj rozhodnutia úradu ako súladné so zákonom a nie ako prejav ľubovôle s cieľom zničiť určitého podnikateľa alebo skupinu podnikateľov.

Trval na tom, že žalobcovia boli podnikateľmi a teda aj účastníkmi hospodárskej súťaže (tak podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ako aj podľa zákona). Podnikateľom na účely zákona je podľa § 3 ods. 2 podnikateľ podľa osobitného predpisu (§ 2 Obchodného zákonníka), ďalej fyzická osoba a právnická osoba, ich združenia a združenia týchto združení, ak ide o ich činnosti a konania, ktoré súvisia alebo môžu súvisieť so súťažou bez ohľadu na to, či tieto činnosti a konania sú alebo nie sú zamerané na dosahovanie zisku. Samotná skutočnosť, že daný podnikateľský subjekt nie je schopný pri výkone svojej činnosti dosiahnuť zisk, je pritom irelevantná.

K námietkam žalobcu týkajúcim sa hospodárskeho prospechu žalovaný poukázal na ust. § 41 Obchodného zákonníka a z neho vyplývajúcu (popri práve slobodne rozvíjať svoju súťažnú činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho zisku) povinnosť dbať na právne záväzné pravidlá hospodárskej súťaže. Poukázal na to, že právo žalobcov na dosiahnutie hospodárskeho prospechu nikdy nespochybnil, avšak účastníci hospodárskej súťaže sú vo svojom snažení o jeho dosahovanie povinní dbať na právne záväzné pravidlá a postupovať len v medziach zákona. Uzatvorenie dohody obmedzujúcej súťaž patrí k najzávažnejším porušeniam súťažných pravidiel. Napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 17. augusta 2010 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, *v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny* a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 212 ods. 1, 3 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 202 ods. 4 OSP odvolať sa len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 41 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník fyzické i právnické osoby, ktoré sa zúčastňujú na hospodárskej súťaži, aj keď nie sú podnikateľmi (ďalej len "súťažitelia"), majú právo slobodne rozvíjať svoju súťažnú činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho prospechu a združovať sa na výkon tejto činnosti; *sú však povinné pritom dbať na právne záväzné pravidlá hospodárskej súťaže* a nesmú účasť na súťaži zneužívať.

Podľa § 42 ods. 2 nedovolené obmedzovanie hospodárskej súťaže upravuje *osobitný zákon*.

Podľa § 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy SR v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon), účelom tohto zákona je ochrana hospodárskej súťaže na trhu výrobkov výkonov prác a služieb pred jej obmedzovaním ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomocí a pôsobností Protimonopolného úradu SR.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona, obmedzovanie súťaže je každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu najmä vylučovanie existujúcich alebo možných súťažných aktivít, skutočné alebo možné zníženie rozsahu konkurenčnej aktivity alebo skresľovanie konkurenčných podmienok.

Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, *dohoda* a zosúladený postup podnikateľov ako aj rozhodnutie združenia podnikateľov, ktoré majú za cieľ alebo môžu mať za následok obmedzovanie súťaže *sú zakázané*, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, na účely tohto zákona

- a) *dohoda podnikateľov je každý ústny alebo písomný súhlasný prejav vôle jej účastníkov ako aj iný súhlasný prejav vôle vyvodený z ich konania,*
- b) *zosúladený postup podnikateľov je koordinácia správania podnikateľov, ktorá nenapĺňa znaky dohody podnikateľov podľa písmena a) a ktorú nemožno označiť ako prirodzené nasledovanie správania iného podnikateľa*
- c) *rozhodnutie združenia podnikateľov je právny akt orgánu združenia ako aj odporúčanie orgánu združenia.*

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, zakázaná je najmä dohoda obmedzujúca súťaž, ktorá obsahuje:

- a) *priame alebo nepriame určenie cien tovaru alebo iných obchodných podmienok*
- b) *záväzok obmedzenia alebo kontroly výroby odbytu technického rozvoja alebo investícií*
- c) *rozdelenie trhu alebo zdrojov zásobovania*
- d) *záväzok účastníkov dohody, že voči jednotlivým podnikateľom budú pri zhodnom alebo porovnateľnom plnení uplatňovať rozdielne podmienky, ktorými sú alebo môžu byť títo podnikatelia zvýhodňovaní v súťaži*
- e) *podmienenie uzatvárania zmlúv tak, aby zmluvné strany prijali ďalšie záväzky, ktoré povahou alebo podľa obchodných zvyklostí nesúvisia s predmetom týchto zmlúv*
- f) *znaky koluzívneho správania, v ktorého dôsledku podnikatelia koordinujú svoje správanie najmä v procese verejného obstarávania*

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcov o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, preto primárne v rozsahu a dôvodov podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu odporcu.

Žalobcovia súdu prvého stupňa predovšetkým vytýkali, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napriek povinnosti vyplývajúcej z ust. § 205 ods. 1 OSP však žalobcovia bližšie nekonkretizovali, v čom je podľa ich názoru zistenie žalovaného o stretnutí chovateľov ošípaných dňa 13.5.2004, jeho priebehu, obsahu a výstupe z neho (ktoré na základe vykonaného dokazovania vyplývajúceho z pripojeného administratívneho spisu žalovaného považoval súd prvého stupňa za preukázané) nepravdivé, nepreukázané, neúplné alebo inak spochybnené.

V tejto súvislosti treba poukázať na to, že nie je povinnosťou ani právom najvyššieho súdu v konaní o odvolaní vyhľadávať resp. domýšľať si za žalobcov dôvody a argumenty podporujúce úspešnosť podaného odvolania. Za daných okolností nemôžu žalobcovia úspešne namietat' nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci, ak neuvádzajú skutočnosti a dôkazy, ktoré takémuto tvrdeniu nasvedčujú.

Podľa názoru odvolacieho súdu skutkový stav zistený žalovaným súdom prvého stupňa tak, ako vyplýval z obsahu pripojených administratívnych spisov žalovaného (zápis zo stretnutia chovateľov ošípaných dňa 13.5.2004 v N., prezenčná listina zo stretnutia, Situačná správa na úseku chovu ošípaných vypracovaná Zväzom chovateľov ošípaných Slovenska – družstvo dňa 10.3.2004, Uznesenie č. 186 Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre pôdohospodárstvo z 20.4.2004 k žiadosti Zväzu chovateľov ošípaných na Slovensku, vyjadrenia zúčastnených podnikateľov, svedecká výpoveď MVDr. A. a Ing. L.) má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch a nespochybňuje skutočnosť, že dňa 13.5.2004 sa v N. uskutočnilo stretnutie chovateľov ošípaných (prítomných podľa spísanej prezenčnej listiny), na ktorom došlo k dojednaniu o cenách, za ktoré budú chovatelia predávať jatočné ošípané spracovateľom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu (zhodne so záverom súdu prvého stupňa) žalovaný dôvodne posúdil uvedené konanie chovateľov ošípaných – žalobcov ako dohodu o priamom určení cien tovaru podľa § 4 ods. 3 písm. a/ zákona, ktorá vzhľadom na svoj charakter (dohody o cenách) medzi konkurentmi znamená obmedzenie voľnosti podnikateľov rozhodovať o cenotvorbe a nepochybne má potenciál obmedzovať súťaž a ako taká je v zmysle § 4 ods. 1 zákona zakázaná. Žalovaný vo svojom rozhodnutí správne určil

relevantný trh z hľadiska charakteru tovaru a priestoru, podrobne vysvetlil ako ustálil okruh účastníkov konania (ktorých zástupcov podnikateľských subjektov prítomných na stretnutí dňa 13.5.2004 v N., z akých dôvodov a na základe akých dôkazov považoval za účastníkov dohody o hlavnom bode programu, ktorým bola diskusia o problematike realizácie jatočných ošípaných a tvorbe cien za 1 kg živej váhy a hlasovanie o minimálnych cenách jatočných ošípaných), zaujal stanovisko k vzneseným námietkam účastníkov (k otázke formy dohody, ktorú nespochybňuje neexistencia jej písomnej podoby, pričom v danom prípade nešlo o chýbajúci prejav vôle dohodu uzavrieť, a rozhodujúci je fakt samotného uzavretia dohody, ďalej k otázke vylúčenia možnosti vyňatia predmetnej dohody zo zákazu v zmysle stanovenia § 6 ods. 3 zákona, ako aj k otázke ochrany prvovýrobcov v Európskej únii) a svoju vyčerpávajúcu právnu argumentáciu podporil aj poukazom na relevantnú komunitárnu judikatúru, preto súd na námietku žalobcov len všeobecne spochybňujúcu právne posúdenie veci žalovaným ako aj súdom prvého stupňa neprihliadol.

Odvolačí súd sa nestotožnil s názorom žalobcov, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore c cieľom zákona č. 136/2001 Z.z. podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľa s poukazom na skutočnosť, že kartelové dohody, najmä dohody o cenách, ktoré sú z nich považované za najzávažnejšie (tzv. tvrdé kartelové dohody, na ktoré sa v zmysle § 4 ods. 3 písm. a/ zákona nevzťahujú ani liberačné dôvody zo zákazu ex offo - racionalizačný efekt dohody, či z dohody vyplývajúca primeraná časť prospech pre spotrebiteľa - § 6 ods. 3 písm. a/, b/, zákona), vzhľadom na svoj charakter a účel nesporne ovplyvňujú budúce správanie konkurentov na trhu s cieľom udržiavania vyššej ceny v prospech podnikateľov – účastníkov danej dohody a v konečnom dôsledku sa teda nevyvíja tlak na znižovanie ceny v prospech spotrebiteľa, čo je dôvod pre ktorý zákon také konanie sankcionuje neplatnosťou a zakazuje ho.

Niet pochýb, že žalobcovia ako podnikatelia v zmysle § 2 Obchodného zákonníka ako aj ustanovenia § 3 ods. 2 zákona (na ktorý tento zákon odkazuje) sú účastníkmi hospodárskej súťaže a to aj v situácii, ktorá im neumožňuje dosahovať zisk, pričom ani táto skutočnosť ich z účasti na súťaži nevyčleňuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na prípad „*Van Landewyck*“ (spojené prípady C-209-215/78 R a 218/78 R vo veci Heintz Van Landewyck SARL v. Commission, (1980) ECR 03125), kde ESD konštatoval, že každá entita, ktorá vykonáva obchodné aktivity, je schopná naplniť definíciu súťažiteľa, a to i prípade absencie cieľa dosiahnutia zisku. Z uvedeného možno vyvodit', že aj v situácii (hoci prechodného

nedosahovania zisku) sa na žalobcov vzťahujú pravidlá hospodárskej súťaže a pokiaľ žalovaný z pozície ochrancu hospodárskej súťaže (§ 14 zákona) v rámci právomoci zverenej mu zákonom (§ 22 zákona) kontroluje dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže a vykonáva nápravu protiprávneho stavu, nemožno takéto jeho konanie posudzovať ako spochybňovanie *práva* žalobcov „slobodne rozvíjať svoju súťažnú činnosť v záujme dosiahnutia hospodárskeho prospechu“ vyplývajúcu z ustanovenia § 41 Obchodného zákonníka ako namietajú žalobcovia, keď zároveň citované ustanovenia ukladá povinnosť dbať na záväzné pravidlá hospodárskej súťaže. Právo na dosiahnutie hospodárskeho prospechu nemôže byť presadzované postupom znamenajúcim porušenie súťažných pravidiel a samotná skutočnosť, že žalobcovia pri svojich podnikateľských aktivitách nedosahujú zisk ich nezbujuje povinnosti tieto pravidlá dodržiavať (a to ani za existencie okolností tvrdených žalobcami majúcimi pôvod v neschopnosti konkurencie s dovozcami rovnakého avšak z dôvodu nesplnenia kvalitatívnych kritérií lacnejšieho importovaného produktu, ktorých kontrola však zrejme nie je v právomoci žalovaného). Podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný nepochybil, ak dospel k záveru, že dohoda obmedzujúca súťaž je zo zákona zakázaná bez ohľadu na pohnútky za akých bola uzavretá a to aj v prípade ak išlo o reakciu na situáciu na trhu.

Z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa je zrejmé, že zdieľal rovnaký právny názor (čomu napokon zodpovedá aj znenie výroku jeho rozhodnutia), preto námietku žalobcov vytýkajúca mu formuláciu, že „je možné sa s ním stotožniť“ nebolo možné považovať za rozporné s týmto záverom. Naopak za dôvodnú možno uznať námietku žalobcov vytýkajúcu krajskému súdu konštatovanie v odôvodnení jeho rozhodnutia, že ich chovanie *narušilo* súťaž na relevantnom trhu, keďže z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že v danom prípade išlo o cieľovú dohodu (majúcu za cieľ obmedzenia súťaže) medzi konkurentmi obsahujúcu dojednanie o cenách tovarov vykazujúcu *potenciál* negatívneho efektu na súťaž, predstavujúcu tak hrozbu obmedzenia súťaže (čo samotné je protizákonným konaním), ktorej predmet nebol nemožný a samotná skutočnosť, že sa nerealizovala v praxi mala len vplyv na posúdenie závažnosti protisúťažného konania pri rozhodovaní. Ani takáto formulačná nepresnosť však nie je spôsobilá (aj s poukazom na ust. § 202 ods. 4 OSP), podľa názoru odvolacieho súdu, spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že krajský súd nepochybil, keď žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol z dôvodu,

že preskúmané rozhodnutie a postup žalovaného bolo v súlade so zákonom, preto jeho rozsudok podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v konaní neboli úspešní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. augusta 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová